

بن بست مذاکرات وین شش

(۱۲) (قسمت اول)

امیرفیض- حقوقدان

ششمین دورگفتگوهای ژنوبفاصله کوتاهی متوقف شد. اظهارنظرها نشان میدهد که در موضوعات مورد اختلاف توافقی صورت نگرفته است.

تحریرحاضر قاصد است نقطه نظرهای ناشی از بن بست مذاکرات را مطرح سازد.

❖ ادعای نمایندگان جمهوری اسلامی براین پایه است که خواست آمریکا توقف کامل غنی سازی هسته ای ایران است و این امر با خط قرمز جمهوری اسلامی منافات دارد.

این ایراد، در عبارت زیر وارد است:

> غنی سازی اورانیوم حق مسلم کشورهای عضو سازمان انرژی اتمی و از جمله

ایران است< نه در تمرکز بر خط قرمز جمهوری اسلامی. خط قرمز جمهوری اسلامی، برای ۱+۵ نیست.

خط قرمز در معادله مزبور **حقوق ایران** است که معاهده آژانس اتمی آنرا برای ایران شناخته است و نمایندگان جمهوری اسلامی حق نداشته اند که در موافقتنامه ژنو آن حقوق را ساقط کنند.^۱

ایراد نمایندگان جمهوری اسلامی باید بهنگام طرح موافقتنامه ژنو مطرح میشد، نه اکنون که حدود ۶ ماه از اجرای آن گذشته و قسمتهایی از آن موافقت نامه هم اجرا شده است.

نمایندگان بی وقوف جمهوری اسلامی شرط توقف کامل فعالیت های هسته ای را بعنوان شرط اصلی پذیرفته اند و عبارت آن در موافقتنامه ژنو چنین است:

> امروز ایران و گروه ۱+۵ به مجموعه ای از درک های اولیه رسیده اند که پیشرفت برنامه هسته ای ایران را متوقف میکند و آنرا از نظر کلیدی به عقب میراند. این ها از اولین مجموعه های متعددی است که از این پس نزدیک به یک دهه در زمینه برنامه هسته ای اش پذیرفته است.<

این تصریح شامل قبول جمهوری اسلامی نسبت به موارد زیر است:

۱- درک مشترک بین ۱+۵ و ایران مبنی بر لزوم توقف برنامه هسته ای ایران و از آنجا که جمهوری

اسلامی در موافقتنامه ژنو تسلیم درک ۱+۵ شده است؛ لذا متعهد است که در مسیر درک ۱+۵

در چگونگی فعالیت بخشیدن به درک ۱+۵ در توقف برنامه هسته ای حرکت کند.

۱ - نه تنها نمایندگان رژیم اسلامی این حقوق را پایمال و ساقط میکنند، در اوپوزیسیون ناکارآمد و بی وقوف بیرون از ایران هم هستند کسانی که در اجرای منویات ۱+۵ در پی پایمال کردن این حقوق حقه ایران هستند. ح-ک

واقعا این تعهدی است که نماینده یک کشور در یک موافقتنامه بنماید؟ تسلیم به درک طرف، موافقتنامه است و یا قرارداد اسارت؟ آیا اساسا نماینده یک کشور و حتی وزیر خارجه یک کشوری حق دارد که تمکین یک ملت رابه درک بیگانگان تعهد کند؟ خط قرمز اینهاست که برای همه ملتها خط قرمز است الا جمهوری اسلامی که خط قرمز تشخیص مصلحت یک آخوند بنام سید علی است.

۲- تنها توقف برنامه هسته ای ایران مطرح و موافقت نشده بلکه به عقب راندن آنها لازم و تعهد شده است. حال تا کجا باید بعقب برود، باز برمیگردد به درک ۵+۱ نه جمهوری اسلامی.

۳- اینها یعنی به عقب راندن فعالیت هسته ای ایران تنها مطرح نیست بلکه این ها از اولین مجموعه های متعددی است که بکارگرفته خواهد شد. کل مجموعه ها چیست که یک قسمت از اولین آنها توقف و به عقب راندن فعالیت هسته ای ایران است؟ معلوم نیست وبستگی به درک ۵+۱ دارد.

تنها علامت و نشانی که از مجموعه مزبور در دست است این است که مجموعه مزبور شامل مواردی است که در دهه گذشته در فعالیت های هسته ای ایران چه عملی و یا مذاکرات و موافقتها سابقه نداشته است. آیا

دشووار است دامنه وسیع این مجموعه که پیوند پیش بینی شده بادرک ۵+۱ را دارد لحاظ کرد و اثرات حضور آنها در موافقتنامه ژنوادیده گرفت.

همه آن ایرادات وارد و قابل طرح و از لحاظ منطق موافقتنامه مسموع است ولی قبل از امضای موافقت نامه نه پس از آنکه موافقت نامه یکروزه ونخوانده امضا میشود و فرش قرمز هم برای نمایندگان میگسترند.

نمایندگان کم جنبه جمهوری اسلامی همینکه محیط کنفرانس ژنو و حضور شخصیت های بلند مرتبه خارجی را دیدند بکلی خود را باختند ونخوانده آنها امضا کردند و با یک مشت عکس یادگاری هم به ایران بازگشتند و در واقع تجلیل و فرش قرمز از آنها به معنای تجلیل از ۵+۱ است که یکروزه توانستند حقوق حقه ملت ایران رابه دست این بچه های خام پایمال کنند.

تمدید مدت ۶ ماهه

یک تصور نادرست و یا ادعای تدبیر شده برای نماینده گان جمهوری اسلامی بوجود آمده که منتظر تمدید مدت ۶ ماهه توافقنامه ژنو هستند.

در راستای این تصویر باطل، آقای عراقچی گفته است: «اگر در وین موافقتی حاصل نشد مهم نیست در دور دوم مذاکرات ۶ ماهه امیدواریم به توافق برسیم» آقای ظریف هم گفته: «اگر در دور دوم تمدید مدت موافقتنامه به توافق نرسیم مهم نیست و هیچ اتقاقی نیفتاده است».

شرط تمدید مدت ۶ ماهه موافقت نامه، شرط معلق و تعلیق آن منوط به موافقت ۱+۵ است یعنی اگر ایران درخواست تمدید مدت ۶ ماه و یا اضافه مدت را بنماید ولی اگر ۱+۵ موافقت نکند از تمدید مدت خبری نیست، و مصداق تصویر باطل حضرات، همان ضرب المثل (خانه عروس بزن و بکوب است و در خانه داماد خبری نیست) است.

نمایندگان جمهوری اسلامی به اهمیت مدت در موافقتنامه ژنو بی اعتناء هستند. مدت در قرارداد و تعهد، از ارکان قرارداد است و اگر در موافقتنامه، مدت ۶ ماه نقش اساسی و ارکانی نداشت چه لزومی داشت که تعیین مدت شود.

در موافقتنامه ژنو هیچ شرطی و یا الزامی برای ۱+۵ در تمدید مدت ۶ ماهه موافقتنامه نیست و بر عکس تعهدات متعددی برای جمهوری اسلامی مقرر شده که مهمترین آنها رفع نگرانی های ۱+۵ از برنامه هسته ای ایران است که شامل زمینه توانایی های غنی سازی ایران، ذخائر اورانیوم غنی شده، تعداد و توانایی سانتریفوژها، توانایی ایران برای تولید پلوتونیم در سطح تسلیحاتی با استفاده از راکتور اراک است، بانضمام شفافیت بیشتر و نظارت های سرزده برنامه هستی اش که باید در اختیار ۱+۵ قرار گیرد».

با وجود تعهدات بالا متقابلاً ۱+۵ هیچ تعهدی در تمدید مدت موافقتنامه ندارد.

مانع بزرگ تمدید مدت

بیانیه کاخ سفید در توضیح موافقتنامه ژنو توضیحی درباره مدت ۶ ماهه موافقتنامه دارد که مستند این تحریر قرار میگیرد.

در بیانیه آمده است:

«در گذشته این نگرانی مطرح شده بود که ایران از مذاکرات، برای خرید زمان بمنظور پیشبرد برنامه هسته ای اش استفاده خواهد کرد، این اقدامات در فاز نخست (مقصود ۶ ماه است) کمک میکند که ایران نتواند از پوشش مذاکره برای تداوم پیشبرد برنامه هسته ای اش استفاده کند».

تصریح مزبور می رساند که یکی از مقاصد اصلی در محدود کردن موافقتنامه ژنو به مدت ۶ ماه سوء استفاده جمهوری اسلامی در کش دادن مدت مذاکرات است. بنابراین موافقت ۱+۵ با تمدید مدت کلی و یا جزئی موافقتنامه، بخشی از همان نگرانی است که ۱+۵ در ۱۰ سال گذشته داشته و چیز ساده ای نیست که آمریکا به آن تن دهد.

سناتورهای آمریکایی سخت در تقلاي سخت کردن تحریم ها و پایان دادن به تخفیف های تحریمی در موافقتنامه ژنو هستند (حق و صراحتی که در موافقتنامه ژنو منظور گردیده است).

روزنامه بوستون کلوب آمریکا نوشت: > ۲۹ سناتور آمریکایی در تعقیب طرحی هستند که در پایان مدت ۶ ماهه موافقتنامه ژنو تحریم ها باز گشت بشود.

آقای مک کین اظهار امید واری کرده که پس از ۲۰ جولای تحریم های کاهش یافته به حال اول برگردد.

ضمانت اجرای مدت ۶ ماه

نه تنها در موافقت نامه، شرطی ویا تعهدی برای ۱+۵ در تمدید مدت ۶ ماه نیست بلکه ضمانت اجرای بسیار روشن هم در صورت عدم انجام تعهدات مندرج در موافقتنامه از سوی جمهوری اسلامی در مدت ۶ ماه پیاده شده و آن این است:

> اگر ایران به تعهداتش عمل نکند ۱+۵ تحریم های محدود را لغو و تحریم های اضافی را بر ایران اعمال میکند.

دلخوشی جمهوری اسلامی بابت تمدید مدت

گروهی از اندیشمندان روابط سیاسی آمریکا و ایران بر این باورند که تحریم های آمریکا علیه ایران با انگیزه تغییر نظام جمهوری اسلامی است همچنان که تحریم ۵۰ ساله کوبا هم با هدف تغییر رژیم کوبا است.

واشنگتن پست در این زمینه نوشت: > یکی از مقامات ارشد دولت آمریکا اعتراف کرد که هدف دولت آمریکا در اعمال تحریم ها علیه ایران تضعیف نظام این کشور از طریق تحریک و برانگیختن نارضایتی عمومی است.

مطلب مزبور با عبارت منسجم دیگری مورد تائید روزنامه هافینگتون پست نیز قرار گرفته است نوشت: > بنابراین گفته مارک گرک، کیفیت تحریم ها علیه ایران طوری است که تحریم ها در صورتی برداشته میشود که حکومت ایران زندانیان سیاسی را آزاد کند و به سمت یک نظام انتخاباتی آزاد و با حفظ حقوق اقلیت ها حرکت کند

حاشیه - گفته مارک گرک را با قطعنامه شورای به اصطلاح ملی! ناپیدا تطبیق کنید آشکار میشود که دیکته کننده قطعنامه شورای ناپیدا یک مقام است. (پایان حاشیه)

آقای شعبانی عضو هیئت علمی دانشگاه امام صادق گفته است: > هدف آمریکا از برقراری تحریم ها براندازی جمهوری اسلامی است اوگفت تا کنون بیش از ۶۰ نوع تحریم علیه جمهوری اسلامی وضع شده که ۱۱ تای آن مربوط به جنگ تحمیلی است.

آقای حسین موسویان معروف، در کتاب اخیرش بنام روابط ایران و آمریکا نوشته است: > آمریکا به دنبال تغییر رژیم ایران است که دولت دست نشانده ای روی کار بیاورد تا منابع طبیعی ایران را غارت کند.

درخواست های مکرر جنبش سبز در خارج از کشور در رابطه با تحریم ها و انتقال قدرت حکومت به آنها که فصل عیان و مستندی است نظریه ارتباط تحریم ها با انتقال قدرت از ملامها به جناح طرفدار آمریکا را تائید میکند.

قانون تحریم کوبا

قانون تحریم کوبا که دربالا به آن استناد شد، نگاهی است که ماهیت تحریم های علیه ایران توسط آمریکا را مشخص میکند، قانون مزبور که عنوان «قانون آزادی وهمبستگی کوبا» خوانده میشود میگوید:

«قبل ازاینکه آمریکا هردولتی رادروکوبا برسمیت بشناسد تاچه رسد که با آن وارد مذاکره شود، تمام فعالیت های سیاسی باید قانونی شناخته شود - تمام زندانیان سیاسی باید آزاد گردند - حقوق بشر باید رعایت وحمایت بشود - قوه قضائیه مستقل ایجاد شود - وزارت امنیت داخلی منحل بشود - انتخابات آزاد بانظارت بین المللی سازمان دهی شود ورهبرجدید غیرازوابستگان کاسترو باشد.»

(مجله سیاست خارجی سال ۱۱)

بروشنی می بینیم که خواست های آمریکا از کوبا همان هائی است که آمریکا از جمهوری اسلامی، متوقع است وعوامل آمریکا درخارج وداخل ایران به عینه همان خواسته های آمریکا از کوباراشعارمبارزه خود ساخته اند.

آمریکا دردروازه تسخیر حکومت ایران

اگرقبول کنیم که هدف آمریکا ازوضع تحریم ها علیه ایران دگرگونی درنظام جمهوری اسلامی به معنای انتقال قدرت به کسانی که طرفدار آمریکا هستند (موافقت گوادلپ) ناگزیر ازقبول این رویداد هم هستیم که شخص شیخ حسن و وزیرامورخارجه وبطورکلی دولت فعلی ایران ازعمله وعکره های وابسته به آمریکا تشکیل شده است ودرعبارت روشنتر هدفی راکه ازسال ۱۳۶۰ آمریکا دنبال میکرد اکنون دردسترس آن کشورقراردارد واین مطلب مکتوم نیست وملاهای حاکم بوضوح به حرکت آن آگاهند. بنابراین آمریکا قدراین موقعیت وتلاش وبرنامه ریزی رامیداند ونمیخواهد با استفاده ازحقوقی که درموافقتنامه ژنو برای خود منظور داشته به اقدامی دست بزند که بافته هارا پنبه سازد.

شیخ حسن با برنامه ریزی توام خامنه ای وایرانیان ستون پنجم آمریکا (سبز) درداخل وخارج از کشور به ریاست جمهوری رسید، آمریکا بااین موفقیت، شکست انقلاب مخملی ونیز انتخابات ۸۸ راجبران کرد این دستاوردها کم چیزی نیست که بایک اقدام عجولانه ومتکبرانه آمریکا ازبین برود.

برای احراز اهمیت موقعیتی که آمریکا دررابطه با ایران بدست آورده به گزارش زیر توجه فرمائید:

بر آورد هزینه های اقدامات نظامی

۹ نفر از مدیران فدراسیون دانشمندان آمریکا گزارشی درباره هزینه های ناشی از اقدامات احتمالی تحریم ها و یا اقدامات نظامی علیه جمهوری اسلامی تهیه کرده اند که گزارش مزبور از استنادات این تحریر میباشد. در گزارش آمده است:

در کمترین حالت، هزینه های نظامی علیه ایران ۶۴ میلیارد و در بیشترین حالت ۱۷۰۰ میلیارد دلار خسارات به همراه خواهد داشت.

تحریم سنگین ایران برای کشورهای جهان ۶۴ میلیارد دلار خسارت داشته است.

محاصره دریائی و بستن هرمز برای جلوگیری از صدور نفت ایران ۳۲۵ میلیارد دلار.

عملیات نظامی محدود و هدفمند علیه تاسیسات هسته ای و برخی مراکز نظامی ۷۱۳ میلیارد دلار.

بمباران همه جانبه ایران در حدی که توان ایران برای حمله به منافع آمریکا در منطقه را از بین ببرد ۱۲۰۰ میلیارد دلار.

حمله تمام عیار نظامی بمنظور از پادر آوردن کامل ایران ۱۷۰۰ میلیارد دلار.

مماشات و سازش با ایران ۶۰ میلیارد کمک به اقتصاد جهان خواهد کرد

(کتاب پژوهش تحریم ها)

پایان قسمت اول